

Háborús maradványokra épült templom

Templomszentelés Mátyásföldön

Advent

harmadik vasárnapján, délutáni istentisztelet keretében szentelte föl D. Káldy Zoltán püspök a mátyásföldi leányegyházközség új templomát. Az istentisztelet után tartott közgyűlést Jároly László gyülekezeti felügyelő nyitotta meg. Blatniczky Jenő lelkész a gyülekezet és a templom-építés történetét ismertette. Megemlítette, hogy a gyülekezet tagjai a templom körüli jelentős nagyságú kert rendezésével kapcsolatban kétkézi munkával is közreműködtek. Többek között kétezer talicska földet mozgattak meg. Az alap kiásásakor derült ki ugyanis, hogy a templom

háborús maradványokon

épült. Alatta félbemaradt betonerőd törmeléke fekszik. „Templom egy betonerődön! Eppen ezért itt hirdetni kell: mi nem betonerődöket akarunk, hanem hogy béke legyen!” — mondotta D. Káldy Zoltán püspök.

A templom *iff. dr. Kotsis Iván* építésmérnök tervei szerint épült. Külső megjelenésében azoknak a zömök, vastagfalú templomoknak a hangulatát idézi, amelyeket az 1700-as évek végén, a türelmi rendelet idején építettek. Alapja elnyújtott nyolcszög. Padlózata melegsínű piros téglá. Fala fehér. Gázzal fűtik belsejét. Tetőzete elején is, végén is, csapott, „lekontyolt”.

Tornyja nincs.

Csupán egy szerény huszár-torony ül a tetőnyeregben. Kíváncsian figyel: olyan sokan gyülekeznek-e össze ezután is istentiszteletre, mint a templomszentelés emlékezetes délutánján? Belül, a mennyezet fábóltozatos, kazettákra osztott. Ez az egész mennyezet a Scholz Erik által tervezett és festett gyönyörű kazettákkal együtt, a régi templomból került át ide. Ez az új templom-
lom ugyanis

régi is, meg új is.

Olyan, mint maga Mátyásföld. Régente a főváros pesti oldalának „Rózsadombja” volt. Előkelő villák. Nagy kertek. Ma apró családi házak és kis kertek sora. Még nem főváros, de már nem falu. A háború után Cinkotával együtt Budapesthez csatolták, s azóta alakul, új képet ölt. Azt mondják, néhány év múlva az lesz a település közepe, ahol most az új templom áll.

„Azért régi is egyben ez az új templom, mert városrendezés következtében le kellett bontani a régit. A régi tetőzetének és berendezésének épenhagyásával épült az új. Természetesen túlzás „régiről” beszélni. Hiszen a gyülekezet sem régi. Harminc évvel ezelőtt, 1934 tavaszán szervezkedett leányegyházközséggé. Most is Cinkotához tartozik. A „régit” templom építését még a háború alatt kezdték meg, s a háború után fejezték be. A városrész átrendezése következtében azonban már az ötvenes évek elején tárgyalások indultak. Ahogy lenni szokott, el is akadtak. „Nem is épül itt soha új templom” — mondták a pesszimisták. A gyülekezet nyolc évig a református templomban kapott otthont. Ezzel a háttérrel figyelte mindenki D. Káldy Zoltán püspök

Budapestre vonatkozó újságcikkek				Oszályozás	
Szerző:		Cím: <i>Háborús maradványokra épült templom.</i>			
Forrás: <i>Evangelikus élet</i>		Idő: <i>1965. jan. 3.</i>			
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	(Oldal)	Tárgy: <i>726.5</i>	Hely: <i>1965</i>
				Idő: <i>1965</i>	
				Személy	
				Helyszám	

igehirdetését a zsúfolásig megtelt templomban. Még az oltár térdeplőjén is ültek. A 120. zsoltár alapján beszélt.

„Ez a templom kész csoda — mondotta. — Hosszú volt az út idáig. Most azonban megszegyenülnek azok, akik szeretnek borúban élni és elfeledkezni arról, hogy a felhők felett mindig süt a nap és sugarai áttörnek a felhőkön. Ez a templom ékesen beszél

a jóakarató emberek

segítségéről.” Elmondotta a püspök, hogy nemcsak a gyülekezetben voltak a templom építésének — élükön Blatniczky Jenő lelkéssel — lankadatlan szorgalmazói és munkásai, hanem megértéssel fogadták és támogatták a 350 tagot számláló mátyásföldi evangélikusok templom utáni vágyát és ragaszkodását olyanok is, akik nem tartoznak a gyülekezethez, sőt semmiféle gyülekezethez sem tartoznak.

Blatniczky Jenő lelkész az istentisztelet után tartott díszközgyűlésen pontos adatokkal is alátámasztotta beszámolójában a püspök szavait. A templomépítés költségeihez államunk 150 ezer forinttal, a főváros 70 ezer forinttal, a Déli Egyházkerület és a Gyülekezeti Segély 37 ezer forinttal járult hozzá. A templomkertet körülvevő kőkerítés megépítéséhez még 20 ezer forintra van szükség.

A zsoltár egy-egy megállapítását rendkívül kézzelfoghatóan alkalmazta a püspök igehirdetésében. Mindenekelőtt abból indult ki, hogy a mátyásföldi gyülekezet is

zarándok gyülekezet,

nemcsak általánosságban, ahogyan mindnyájan zarándokok vagyunk e földön, hanem különös hangsúllyal: leépült egy templom és felébredt egy kínzó kérdés: most mi lesz? Ott élt a vágy a szívekben az új templom, a még egyelőre láthatatlan templom után. Ekkor a mátyásföldi gyülekezet zarándok lett a szívbeli kép és a felépülő templom között. Felhangzott az óhaj: „Menjünk el a templomba!” Hitben kellett látnunk azt, ami még nincs. Isten azonban ott tesz csodát, ahol ilyen hittel találkozik. Rá kellett ébrednünk, hogy lehet Istenre építenünk.

Nagy erővel mutatott rá az igehirdetés, hogy a templomi gyülekezet istentiszteletének középpontjában Isten áll. Mi viszont azt szeretjük, ha körülöttünk forog a világ. Ezért van olyan sok sértődött ember családon belül, munkahelyeken és a gyülekezetben is. Végre, egyszer az istentiszteleten más kerül a középpontba. Nem én, hanem Isten. S ha Ő kerül oda, akkor meglátjuk a másik embert is. Ezért jó együtt lenni a templomban. Befejezésül arról szólott, hogy az istentiszteleten Isten a maga igazságát juttatja érvényre életünkben. A béke munkálására készlet és az Ő békességével tölti be szívünket.

A gyülekezetet új templomban felkeresték és meleg szavakkal köszöntötték

a környező gyülekezetek lelkészei.

A Hazafias Népfrent nevében *Almási Sándor* mondott bizalomról tanúskodó meleg köszöntő szavakat. Testvéri érzésükről vallottak a helybeli

egyházak képviselői. A gyülekezet örömét *Csepregi József* presbiter tolmácsolta.

Az ünnepségen részt vevő vendégek előtt *Blatniczky Pál* mátyásföldi presbiter otthona nyílt meg. Ebben a barátságos otthonban nemcsak az a háborút is átvészelő hatalmas pálmafa érezte magát jó amely már 40 éve díszíti szobát, hanem mi is, aki alatta és körülötte ültünk. A mindenkire egyformán ügyel, figyelmisséggel, szorgalmas szeretetben egy még ma is fényt és meleget sugárzó rég papi háznak, néhai idős *Blatniczky Pál* esperes és felesége, a kedves „Lidi néni” cinkotai otthonának jótékony erői hatottak. Még sok nevet kellene megemlíteni: *Mátyásfölddel* kapcsolatban: *Alexy Gyula* volt felügyelőjét, aki már nem élte meg a templomszentelést, *Farkas Sándor* ny. szerkesztőjét, aki a „rég” templom építésének egyik legbuzgóbb munkása volt. A már hazatért idős *Blatniczky* házaspár nevének említése nélkül azonban nem lenne teljes a mátyásföldi új templom felszenteléséről készült beszámoló.